

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal først i Anledning af de Bemærkninger, som den ærede Ordfører fremkom med, minde om, at forsaavidt angaar Spørgsmaalet om, at Andragerinden kan faae Tilladelse til at kolportere det omtalte Skrift, da henhører denne Sag under Indenrigsministeren, idet nemlig Spørgsmaalet om Meddelelse af Tilladelse til Kolportage ikke ligger under Justitsministeriet. Hvad Sagen igrigt angaar, da maa jeg tilstaa, at jeg kjender den ikke. Det er i alt Fald saa længe siden, jeg har havt Leilighed til at se Andragendet, at jeg ikke nu kan have nogen Mening om de Fakta, som det dreier sig om. Jeg kan derfor ikke have Noget imod, at Sagen henvises til Ministeriet, idet jeg da selvstændig skal gjøre mig bekjendt med Sagen og undersøge, om der foreligger Noget, som fortjener det Offentliges Opmærksomhed. Derimod er jeg enig med den ærede Ordfører i, at det store og meget vanskelige Spørgsmaal, om Staten overhovedet skal være forpligtet til at yde Folk, som have været undergivne Varetægtsarrest, Erstatning herfor i det Tilfælde, at de senere friindes, neppe egner sig til at sættes i Forbindelse med et saa specielt Andragende som dette.

Indenrigsministeren (Steel): Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kolportage skal jeg henvise til mine Ytringer ved tidligere Leiligheder om denne Sag, og efter hvad jeg dengang udtalte, vil det da erindres, at Ret til Kolportage nu kun meget vanskelig meddeles, eller rettere sagt, at Ret til Kolportage nu kun meddeles i saadanne Tilfælde, hvor Indholdet af det Skrift eller det, der ønskes kolporteret, er af den Bessaffenhed, at man med Sikkerhed kan antage, at det er vel stikket til at udbrede almennyttig Kundskab i hele Befolkningen. Jeg har en Formodning om, at dette ikke kan siges at være Tilfældet med dette Skrift, som her foreligger. Jeg kjender ganske vist ikke dets Indhold, men jeg skal dog udtale en stærk Tvivl om, at det er af den Bessaffenhed, at man vilde kunne finde sig foranlediget til at meddele den ønskede Ret i dette Tilfælde.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved:

Indstilling under Nr. 7 af Udvalget:

(Bet. Nr. 22). Andragende fra Smed Jens Christensen og Sustru Maren Hansen henvises til Justitsministerens Undersøgelse.

vedtoges enstemmig med 52 St.

Derefter fattes under Forhandling: Indstilling under Nr. 4 vedrørende Kirke- og Undervisningsministeren.

Ordføreren (L. Nielsen): Indstillingen under Nr. 4 refererer sig til et Andragende under Nr. 15 fra evangelisk-lutherisk Frimenighed her i Kjøbenhavn, hvis Præst er Grunnet. Denne Kirkeliste har jo nu virket i en Række Aar og egentlig under temmelig ugunstige Vilkaar. Den har maattet betale Afgift baade til Stat og Amtskommune af sin Kirke og sin Lørd og har altsaa, forsaavidt den er kommen i Berøring med Staten, kun havt Byrder deraf, men ingen egentlige Retigheder, idet dette Samsfund betragtes som hørende til de ikke anerkjendte Krossamsfund, uagtet Samsundet og Menigheden egentlig efter Alt, hvad der kan skjønnes — jeg skal ikke gaa ind derpaa, da det forekommer mig at ligge vel meget udenfor vore Forhandlinger her — staar paa den evangelisk-lutheriske Bekjendelses Skrifte. I hvert Fald saa Meget synes tilstrækkelig godtgjort, at det er en sædelig Menighed, og der er ikke Tale om noget Amoralisk i nogen Henseende derved, hverken i dens Lære eller hvad deraf har kunnet flyde, i dens Liv. Hele Udvalget har derfor været enigt om, at denne Sag burde henvises til den høitærede Ministers nærmere Undersøgelse, om hvorvidt han, dersom han ellers efter nærmere at have undersøgt det finder det begrundet, vil rette dette Forhold ved at stille den paagjældende Menighed lige med andre anerkjendte Krossamsfund, hvoraf jo maa følge, at dens Gæstfæbsværelse faar fuld Gylbigheid. Nu have Medlemmerne af den forsaavidt den Ulempe, at de maa søge borgerlig Vielse, og de ere altsaa stillede lige for! Exempel med Mormoner, Baptister og Andre, hvormod de jo ere uheldigere stillede end de anerkjendte Krossamsfund. Efter hvad man veed om denne Menighed, og efter hvad der her foreligger — og den høitærede Minister vil jo nærmere undersøge dette Forhold — tror man, at der bør gives Menigheden, hvad den ansøger om her i Andragendet, nemlig en anerkjendt Stilling, og jeg haaber, at den høitærede Minister vil komme til det samme Resultat. Jeg skal dog ved samme Leilighed udtale — det er imidlertid en Udtalelse, jeg fremsætter paa egne Begne, men jeg antager, at mange af Udvalgets ærede Medlemmer ere enige med mig deri, — at det forekommer mig, at det kunde være heldigt, om man kunde gaa til at gjøre Skridt nu i Retning af ikke en absolut Afsondring mellem Kirke og Stat, men Noget i den Retning, som kan bære hen imod at danne et større Stjæl imellem, hvad der hører Kirken til, og hvad der hører Staten til. Jeg har jo tidligere havt Leilighed til her i Salen at udtale mig om, at jeg personlig er stemt for den borgerlige Vielse, og det Samme gjælder forsaavidt om Begravelser. Det er en Hensigt, jeg tror at kunne gjøre paa flere Medlemmers Begne, om ikke den høitærede Minister skulde finde, at Liden var kommen til at tage hele dette Forhold under Overveielse, særlig efter